

svarssagen — det, vi ganske nøgternt kalde Militærvæsenets Ordning, Spørgsmaalet, om Danmark skal regeres civilt eller militært —, fra alle andre Spørgsmaal og lægge det direkte i Folkets egen Haand? Vi ere villige til at gaa med dertil.

Jeg skal endvidere sige, at jeg tror ikke, at det, de Herrer saakaldte Forsvarsvener, Militaristerne, kalde Ro om denne Sag, vil opnaas, før den er lagt i Folkets egen Haand, direkte og klart. Der er kæmpet om denne Sag i de sidste 30—40 Aar, og jeg tror, der vil blive kæmpet om den i 30—40 Aar endnu. Der vil ikke blive det, de Herrer kalde Ro om den, før den lægges i Folkets egen Haand. Lad alle myndige Mænd og Kvinder i dette Land faa Lejlighed til at afgøre, hvordan Militærvæsenet skal ordnes, vi ere villige til at gaa med dertil. Ere det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Venner Tilhængere af den almindelige Valgret, og krympe de sig alene ved at gaa med til det foreliggende Grundlovsforslag, fordi de sige: At gaa med dertil vilde være det samme som at trampe vort eget Militærforlig ned, saa siger jeg: Der er fremsat et Tilbud af Indenrigsministeren paa Regeringens Vegne, og jeg fremsætter det samme Tilbud paa Socialdemokratiets Vegne: Lad Folket tale direkte med om denne Sag. Tør det ærede Medlem fra Ringkøbing lægge Forsvarssagen i Folkets egen Haand? Jeg vilde nødigt have, at denne Debat gik til Ende, uden at der kom et klart Svar paa dette klare Spørgsmaal.

Maa jeg for øvrigt sige, at det er underligt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing bebrejder Regeringen, at den ogsaa forelægger Grundlovsspørgsmaal. Det er først og fremmest det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Meningsfæller, der have koblet Grundlovsspørgsmaalet til Valgkredsspørgsmaalet og ikke paa nogen Maade ville have Valgkredssagen løst uden i Forbindelse med en Grundlovsendring. Den Politik, det ærede Medlem fører i denne Sag, gør netop Valgkredssagen, denne i og for sig lille Sag, til Springbrædt for en Forfatningsrevision. Saa snart Grundlovsspørgsmaalet er rejst, maa det Spørgsmaal selvfølgelig ogsaa rejse sig, om det skal være en lille eller en stor Grundlovsforandring, og hvilke Muligheder de to Løsninger overhovedet byde. Jeg har tid nok haft Lejlighed til at udvikle mine Anskuelser. Jeg tror ikke, at denne lille Grundlovsendring byder nogen som helst Mulighed, den er kun stillet op for at

spænde Ben for den store. Jeg tror, at hvis de Herrer fik Lejlighed til at føre den ud i Livet, vilde de ende blindt. De Herrer have altsaa selv i deres Valgkreds-politik været med til at rejse Grundlovsspørgsmaalet, været med til at nødvendiggøre, at det forelægges Vælgerne.

I denne Sammenhæng har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger). Han sagde, at hvis der var Retfærdighed til i dette Land, vilde Ministeriet komme til at ligge paa sine Gerninger ved det kommende Valg. Han blev afbrudt med den ganske sande Bemærkning, at der er ikke Retfærdighed til i dette Land. Der er hverken social eller politisk Retfærdighed i dette Land, det er en trist Sandhed. Der er ikke social Retfærdighed, men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, og der er heller ikke politisk Retfærdighed. Hvis Regeringen havde gjort det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing og det ærede Medlem fra Frederiksberg nu mene, den skulde have gjort, nemlig opløst straks i Efteraaret, vilde det ikke være blevet et Valg paa et retfærdigt Grundlag, men det var blevet et Valg paa den gamle, forældede og uretfærdige Valgkredsordnings Grundlag. Det er mærkværdigt, saa tidt man skal sige det, men man bliver jo nødt til at gentage det, naar det ærede Medlem fra Ringkøbing og det ærede Medlem fra Frederiksberg, Delegationens Mænd og Højres Mænd, bevidst og systematisk lukke Øjnene for denne Side af Sagen og ikke ville tale derom og lade, som om de slet ikke kende noget til det. De vide, at det først og fremmest var derfor, at Regeringen valgte at blive en Rigsdagssamling, hvis de Herrer vilde tillade den det, for at faa Retfærdighed tilvejebragt i hvert Fald paa dette ene Omraade, Valgkredsordningens Omraade. Det er Ministeriets Eksistensberettigelse, som jeg en Gang har sagt i denne Vinter, at Regeringen vilde prøve paa, om der ikke var Mulighed for at faa et Valg paa et retfærdigt Grundlag. Regeringen havde berettiget Forventning om, at det kunde lykkes. Der var Udtalelser fra Højres Side og fra Delegationens Side om, at umuligt var det ikke, at Regeringen kunde gennemføre en retfærdig Valgkredslov.

Naar det ærede Medlem fra Frederiksberg taler om, at han og hans Parti, dette Tings Flertal, vare førte bag Lyset, saa vil jeg for det første sige, at jeg ser ikke, at denne Udtalelse har nogen som